

אמר עזמות...

אינני פסימיסט מטבעי ואין דרכי להמיל פחדים חס-ושלום על הבריות. ביהוד בערב פסח לפני החילולא של משה רבנו, ואמר אני לכם, דבותי, בודאות גמורה ובלב שקט ובטוח, כי כל זמן שהנציב הזה יהיה בתוכנו לא יחיה כלום! וכל כך למה?

מפני ששלחתי לו כימים האלה את "ההגדה" החדשה שלי והוא קיים את מצות "בדיקת המצ" כדבעי למיהוי, ואת "ביעור המצ" עם ה"ויחי רצון" עד גמירא. ואלה השקצים מקרית אובע, שהם שקודים להשתובב ולהתהולל בנבי-כוסה, יודעים עכשיו כי יש עין רואה ואוזן שומ-עו, כמה שנאמר שם בהגדה: "כיד חוסה", וכי היהודים כאן אינם כדבר של הפקר — ולמחוח לא מיבעי!

גם מן השמים נלחמו לנו. הסכ"ה בכבודו ובעצמו משיב חרוה הקרה ומוריד הגשם הגדול, כדביין על ראשי בני-דודנו מלמעלה כדי להשביח את ה"יום-טוב" שלהם. קול רעם בשמים ביום ק"ו — נשתנו סדרי מעשה בראשית, ללמדכם שכהו וגבורתו מלא עולם.

ובמרום התג, גם ארצ"י מתכוננים בעוד כועד, יכול מראש חדש"י, לערך את "הסדר" ברב פאר וחדר עם ההגדה. וביחוד עם ה"קניולאך" (נדווייבצק) בשעת אמירת "שמוך המתך", כמה שנאמר: **אם אין אני לי מי לי? — ושלוש על ישראל!**

וכפי שאני קורא בעתונים ושומע ספי יהודים הבאים מגרמניה, עדי ראייה ושמועה, הרי גם שם במדינת היטלר לא "מהצעתה", וה"חוקל קול יעקב" יות" מ"הידים ידי עשו", כמו שאמר הרב **ויבטינסקי** בשעתו: **אל ת—ג—ז—י—כ—ו!**

אדרבה, יודע אני כי פחד היהודים נפל על הנאצים כברליון והסיפור דלקמן המובא בה"טיי-מ" יוכיח:

אחד מהיילי-ההסתערות של הנאצים כברליון, אשר במשך כל היום עזר לתחיה הגרמנית עיי קריאות: "מעת ליהודה!". "הייל היטלר!", "גדשו את היהודים!" ועוד פסוקי-דומיה כאלה, סיים את "פעולותיו" הלאומיות בבית-מרוח ובחו-רו בלילה לביתו שמע פתאום קול קריאה מאחוריו: "עמוד!"

הנבור הנאצי הפנה את ראשו, ומה מאד נבהל בראותו יהודי רין אחריו כשאגרופו מורם אליו, והנאצי מחר להתכנס לתוך שער אחד הכי חים הקרובים כדי להמלט מנקמתו של היהודי הלן, אבל היהודי השיגהו, עמד לפניו ובהושיטו לו כפפה אחת, אמר: "אדוני, אבדה לך כפפה אחת, הנה היא, בבקשה!" והמשיך דרכו...

ועוד מעשיה אחת בנידון-דידן: יהודי אחד נסע בהשמלות כברליון ועל ידו ישבו שני נאצים. בראותם את היהודי אמרו להקניטו וקראו בפניו כפעם כפעם: "הייל היטלר!" (יחי היטלר), היהודי שמע וצחק.

כשירד בתחנה הסמוכה, רדפו אחריו שני הנאצים וקראו אחריו מלא: "הייל היטלר!", ואולם היהודי פנה אליהם ואמר: "טעות היא בידכם, אני לא היטלר!"

"עזמות היקר!" — כך כותב לי יהודי אחד מפ"ת — היות ותלמידך מאם-המושד בות וגם בעל הגימטריאות שלך מירושלים נאלמו דוב, ע"כ החלטתי למלא את מקומם הפעם והריני שילח לו לשיעורו של עשיק זו גימטריא אחת מעני-ינא-דימא:

המון הוא בנימטריא **גבלם** — זה הצורך הידוע מגרמניה, סגנו של היטלר, וננהל התעמולה של החרם נגד היהודים הגרמנים. אלא שבכל דור ודור...

ומעניין לענין באותו ענין. לפני זמן לא רב נסע עמנו במכונית הצבורית של תלפיות מנהל העליה והירידה בארצנו וליוו ישב אחד החלוצים מרמת-רחל, שנסע לעבודתו, וכיגרה דולקת בין אצבעותיו.

כשראה המנהל העדין את הסגרת הנוערת בודי ההלון בערה כאש המתו:

"עמוד!" — קרא פתאום אל הנחג-איכ-כה תרשה ל"זה" לעשן בתוך המכונית?!" ובש-עת דבורו הורה באצבעו על השלט הקבוע במכונית "אסור לעשן!" בכל שלש השפות הרשמיות.

בקיזור המכונית לא זה ממקומה ולא נתק-ררה דעתו של בעל "העליה" עד שלא כיבה הצעיר היהודי את הסגרת והשליך אותה מעל פניו החוצה כממחוי קשות.

והנה, בשבוע זה הקרני אלהים שוב בכפיפה אחת עם ידידנו המנהל ועל-ידו מהאי גיסא ישב אחד הפקידים העליונים מכני עשרת השבטים ומאידך גיסא צעיר מכני-דודנו, ושניהם פיטום הקטרת בפיהם ותמרות עשן עולות בעיניו ובפיו של המנהל...

ישב לו המנהל דגן ושוחח עם שכנו הרם, בולע בגעימים את עשן ה"פייפ" האנגלי של בעל ביתו, אשר עלה באפו ובגרונו עד כדי מחנק ממש, ואינו פוצה פ"ה ואינו מניד שפתים למחות... לא הביט און בעשו ולא סרה כנהג, אף לא העמיד את המכונית ולא הרגיו את השלט ממקומו. כאן, שהרי לא עשן-הנציב עלה הפעם כי אם של הנוי, שהכל שרוי לו, הכל מותר לו ב"עליה" שלנו. — "איפה ואיפה, הנוי כשר והיהודי מרפח". לא לחינם סבלו "הכלי-זמר" השווייצים ויוות ל"ביתנו הלאומי", ולהקת התזמורת של בהרב — כך שמעתי — לקחה בידה את מקל-הגדורים למדי-נות אירופה...

ועכשיו, שאנו עומדים בערב פסח, מצוה לספר ביציאת מצרים כלומר, בקונגרס הששי של רופאי מצרים בעירנו.

לא אספר לכם, כמובן, ע"א-הנאומים היפים והמשמעים שנשמעו מפיהם; הקהל של הרופאים למיניהם — אנב, הויז מהנציב וקולונל רירון היו כל הנאמים דוקטורים! — ובמה שמע-חם מרחוק את הר הערש של מת"כ סוערות אשר לוו את כל הנאומים והכניסו קצת התעוררות באולם. מתוך מחיאות-כפיו החמות של הנציב נראה שהוא בפי מאד בשפת הערבית המצרית והעברית הרפואית של ד"ר רוסה...

ומחמת רוב מרדותי בזמן האחרון לא שהיתי הרבה בקונגרס הרופאים וע"כ אמסר לכם באה רק רשמים ובני-רשמים, חטף-רשמים מתוך פנקסי ה"כל-בו" הקטן שלי. אנב, הראיתם מימיכם בשרה או ביער בר נרחב של כלניות אדומות או עחוגת קרנפולים אדומים-כהים ובהירים כגינה?

— אני ראיתי דומה לזה באולם הקונגרס הערבי ברמות ים של תרבושים אדומים של מצרים וי-רושלים...

הרב המופתי הזחיר הפעם בהעדרו, אולי מתוך יחסו הידוע לבעל האכסניה של הקונגרס, ואולם החכם-בשי שלנו הופיע בכל יפעו והדרו המרדתי ונפגש בחכיכות רבה עם האפטריוארך הארמני בעירנו. כנראה, שפגשה כמה זו, היא ההחלה יפה ל"וואתיקאנוה" של הרבנות הראשית בירושלים, שהציע בן-אביו ברא"ה בשבוע זה...

הראים הרגיש ב"ה את עצמו בין אחיו המצ-רים כדג במים, אע"פ שאין מים בירושלים...

הרב קוק לא בא, כדרכו בקדש, אולי מפני עושתחו בעלי הקונגרס להסיף את השפה הז'עברית על תשלט הרחב שהופיע דוקא באנגלית וערבית — ושפת ישראל מאן דכר שכה!

ואלי דבר יתגב, כי בשעה שהגיש הרופא העברי את הרצאתו בכתב לפני הכנסיה, מצאי בה שמץ פסול. הוא סיים את ההרצאה: "כי כציון תצא תורה ודבר ה" מירושלים", והציעו לפניו למען השלום, לסרס קצת את הפסיק, ואולם חשוכתו היתה קצהה ופשוטה: למען "ציון" לא אהשה...

אינני רוצה להתחרות חלילה ברפורטר שלנו

המוסר לכם כפעם בפעם רשימות יפות ומענינות מבית-המשפט, אבל רוצה אני בכ"ו לסיים את שעורי לכבוד "השבת הגדול" ברשימה זעירה.

עברתי בזמן האחרון במגרש הדוסי והנה הניע לאוני קול קורא בהיל כאלומי בית-המשפט, קול נשמע ברמה: "אליהו המנוח! אליהו המנוח!"

רנע רמיתי כי בבית-דין לערכאות דורשים אל המתים ומרגיזים את שוכני עפר מקבריהם להת יצב לפני כס המשפט לדין או לגבית-עדות. ואולם אח"כ נתברר לי מפי אחד הפרקליטים כי המכריז הערבי מעתיק את שמות בעלי-הדין; וה-עדים מעברית לערבי, וכאן יש משפט של ירושה שנשארה מהמנוח אליהו, וע"כ הוא קורא "המנוח" בחשבו שזהו שם אדם חי.

מובן מאליו, שגם הוא וגם השופט יוכלו להכות ל"מנוח" עד בוא אליהו...

ואם מעט לכם זה, הרי עוד "פנינה": בשוכי אח"כ למערכת עברתי שוב על פני בית-המשפט, והנה המכריז עומד בפרוודור וצועק ככרוכיא: "אדון שתוק רנע!" — "יא מיסטר שתוק רנע!" — "כוואגיה שתוק רנע!"

כל הנאספים שתקו רנע, שני רנעים והנה קצה המכריז ושאל: "טאייב, לאן הלך ה"שתוק רנע" הזה?!"

מה קרה?

הוא עמל בשעת המשפט וחכה לפקודת השופט, כנהג, והנה זה האחרון העיר לאחד הע-רים בדברו, "שתוק רנע". המכריז חשב, שזהו שם הער שעליו להזמין מתוך הנאספים אשר בפרוודור, וכשמש זרין מהר וקרא להאדון "שתוק רנע", בשלש השפות הרשמיות שלנו...